

ELSŐ FEJEZET

A szakadék peremén magas, méltóságteljes palota állt, s oly bizonytalanul tekintett le az alatta elterülő fekete víztömegre, mintha egyenesen bele akarna fordulni a sötét mélységbe. Mágia olvasztotta egybe a fákat és a sziklákat, s amikor a hatalmas építmény megszületett, még olyasféle csodának számított, amelynek szépségétől bárki szíve összeszorult volna. Óriási fák segítségével hozták létre az épület vázát, közük fal épült, rajtuk kiálló tornyocskák és magas, nyitott ablakok sokasága. A falakat vulkanikus kőből emelték, majd sűrűn egymásba fonódó indákkal és óriási gyökerekkel erősítették meg. A középén álló főépület szerkezetét több mint száz ősi faóriásból álló misztikus liget alkotta; az összehajló törzsek és ágak közé kövekből és indákból emeltek falakat.

Ám a néhai csodát és környékét nyugtalanság járta át, amely azon a viharos éjjelen is egyre csak erősödött. Az a néhány ember, aki éppen az ősi építményt nézte, gyorsan eltakarta a szemét. Az alattuk elterülő tó ébenszín vize természetellenes erővel kavardott fel. Habos hullámokat vetett, házmagasakat, amelyek felemelkedtek és – szinte azonnal – össze is omlottak, robajuk felhallatszott a sziklafalak tetejéig. Színek jelentek meg a feketeségben; a mélyén és felszí-

nén arany, karmazsin és bomlás-zöld fényfoltok lüktettek. Mennydörgés morajlott, mint ezer sárkány morgása, és akik a part mentén laktak, remegve húzták össze magukat, nem tudva, miféle vihar szabadult rájuk.

A palotát körülvéő falakon őrszemek álltak erdőzöld vértetben, dárdákkal és kardokkal felszerelve, baljós tekintetük éberen fürkészte a környéket. Néha-néha titokban sanda pillantásokat vetettek a falakon belülre is, leginkább a főtoronyra, ahol kiszámíthatatlan erők kezdtek vonzani, maguk felé húzni a tóban megjelent fényeket. A vízből kibukkanó mágikus energiák színes villámok formájában csaptak fel, majdnem a toronycsúcsig.

A torony legfelső termében magas, karcsú alakok álltak csillámló türkizsín talárban, amelyet ezüsttel hímzett rúnák díszítettek. Ezek a magas, karcsú alakok egy a padlóba vésett hatszöget vettek körül, melyet mindenféle szimbólumok borítottak. Holt nyelv írásjeleit rótták oda, amelynek ősi mivoltához képest ismerőinek élete csupán ellobbanó lángnyelvnek tűnt.

Pupilla nélküli, ezüstsínben fénylő tekintetek meredtek a mintázatra, és nemesen ívelt ajkak mormolták el a varázslat első szavait. Az éjelfek sötétlila bőrén izzadság ütközött ki, ahogy az általuk szólított mágikus energiák egyre erősödtek. A tóból kiemelkedő színes villámok áthatoltak a torony falain, hogy a mintázat közepe táján találkozzanak, és megformáljanak egy lángoló gömböt, amely az első sikert jelezte. A sorsát mindörökre megváltoztató, szemei helyére ültetett fekete ékkövek segítségével a varázslat felügyelője ennél azonban jóval többet látott. A felszínen játszó erők látványa helyett a gömb mélyén megjelenő bonyolult energiaszövevény kialakulását figyelte feszülten. Arcára mohó várakozás ült ki.

S volt ott még valaki, aki nem vett ugyan részt a varázslatban, jelenléte mégis erőt öntött a varázslókba, kiknek ő minden mozdulatát, minden szavát csodálattal figyelte. Elefántcsontból és bőrből készített, fényűző karosszékben ült, gyönyörű arcát sűrű színezüst haj keretezte. Testének tökéletes idomait selyemöltözék – aranyszínű, mint a szeme – emelte ki, ahelyett, hogy elfedte volna. A királynő fenséges látványt nyújtott. Támlás székében hátradőlve aprót kortyolt aranyserlegéből. Drágaköves karkötői csilingelve koccantak össze keze minden mozdulatára, és rubintos tiarája csillogva verte vissza a varázslatos energiák fényét.

Gyakran nézett a fekete szemű alakra, telt ajkai körül a gyanakvás ráncai jelentek meg. Bár amikor egyszer a férfi hirtelen felé fordult, a nő mintha megérezte volna. A gyanú jele szertefoszlott, helyét erőtlen mosoly vette át.

A kántálás folytatódott, s a fekete tó őrzője tombolt.

Háború dúlt ott valaha.

Így hát a történelem rendületlenül haladt tovább a medrében, könnyörtelenül elsöpörve számos életet pusztító örvényében, melybe kis híján az egész halandó világ odaveszett. Mindez csupán egy emberöltőnyi időt ölelt fel.

Ilyen esetekben még a sárkányok emlékezete is fürgébben száll tova, gondolta magában a szürke taláros, sápadt mágus. Nem véletlenül jutottak eszébe éppen ezek a szavak, mert bár a felületes szemlélő számára csupán nyurga, elfekre hasonlító alaknak tűnt sólyomszerű arccal, őszülő hajjal és három lefutó heggel arca jobb oldalán, a látszat valójában többet rejtett ennél. A legtöbbnek csak egy varázshasználónak ismerték, de néhányan úgy szólították; Korialstrasz – és csak sárkányok viselhetnek ilyen nevet.

Krasus sárkánynak született, fenséges vörös bestiának, és hamar a nagyszerű Alexstrasza legifjabb hitvesévé vált. Aki pedig maga a Sárkánykirálynő, a nagy Megtestesülések egyike, az Élet Királynője volt. Krasust gondolatai ismét elvonták a rövidebb életű fajok jelenének és múltjának tanulmányozásáról.

Sziklába vájt rejtekéből, amelyet új lakhelyéül választott, Krasus belátta Azeroth világának minden zugát. Halványan fénylő smaragdkristálya lehetővé tette, hogy meglesse bármelyik vidéket és személyt, ha épp ez állt szándékában. Bárhová nézett, mindenütt csak a pusztítás nyomait látta.

Úgy tűnt, mintha alig néhány esztendeje győzték volna le az orkoknak nevezett zöld bőrű lényeket, akik odaátról érkeztek, és megszállták a világot. Maradékukat kisebb-nagyobb táborokba terelték, és Krasus úgy hitte, elérkezett a béke ideje. Ám e béke kérészetűnek bizonyult. A Szövetség – az emberek által vezetett, fajok közti együttműködés, amely az ellenállás fő frontját jelentette – azonnal kezdett felbomlani, tagjai az egymás feletti hatalomért versengtek. Mindez részben a sárkányok – egy bizonyos sárkány, Halálszárny – bűnének számított, de legalább ugyanannyi volt írható az emberek, a törpök és az elfek kapzsiságának számlájára is. Ám talán még ez sem okozott volna nagy aggodalmat, ha nem érkezik meg a Lángoló Légió.

Aznap Krasus a távoli Kalimdort, az óceán túlpartján fekvő kontinenst szemlélte. Mintha szörnyű vulkánkitörések tépték volna szét a vidéket: maga a föld is megfeketedett, élettelenül heverték a tájak, nyoma sem volt bármiféle civilizációnak. A Lángoló Légió mindent elpusztított.

A tüzes démonok otthona minden ismert valóságon túl terült el. Kiéhezett farkasokként prédálták a mágikus energiá-

kat. Szörnyűséges csatlósukkal, a Veszedelemnek nevezett élőholt sereggel összejátszva, lecsupaszították a világot. Nem számoltak azonban azzal a szövetséggel, amely egyesített minden halandó fajt a velük folytatott harcban.

Az orkok, akik valaha a démonok bábui voltak, szintén ellenük fordultak. Csatlakoztak az emberek, törpök, elfek és sárkányok szövetségéhez, hogy együtt irtsák a démoni harcosokat és dögevő bestiáikat. Végül sikerült lezárni a szörnyetegek pokoli otthonába vezető átjárókat. Ezrek veszték oda, de minden más megoldás...

A sárkánymágus horkantott egyet a gondolatra. Valójában *egyáltalán nem volt más megoldás.*

Krasus a gömb fölé tartotta hosszú, vékony ujjait, és az orkokra összpontosított. A kép előbb homályos volt, de néhány pillanat elteltével a kristály hegyes-sziklás területet mutatott, valahol a kontinens belső részén. Kíméletlen vidéket, mely épp csak elegendő életet hordozott ahhoz, hogy eltartsa az új telepeseket, a vad környezethez szokott orkokat.

A legnagyobb településen már nem csupán sátrak, de több kőépítmény is emelkedett. Itt a hadfőnök, Thrall, a háború egyik hőse uralkodott. A szállásául szolgáló magas, kerekded építmény minden más faj szemével nézve nem volt egyéb pusztá kőhalomnál, de az orkok vonzódtak az effajta egyszerűséghez. Számukra kezdetben már az is különködésnek számított, ha letelepedtek, és ugyanazon a helyen élték le az életüket. Oly sokáig voltak a démonok nomád rabszolgái, szinte el is feledték az otthon szó jelentését.

A természetes, zöld bőrű alakok egy része éppen szántott. Az agyaras, vad külsejű munkásokat nézve Krasus elcsodálkozott az ork szántóvetőkön, amelyek valaha képtelenségnek számítottak volna. Thrall azonban meglehetősen szokatlan egyé-

niségnek bizonyult, és késznek tűnt elfogadni bármiféle eszmét, ami állandóságot hozhatott a népe életébe.

Az egész világnak nagy szüksége lett volna némi állandóságra. A sárkánymágus egy intéssel eltüntette a képet, és egy jóval közelebbi hely szemlélésébe kezdett – a kedvelt és valaha büszke Dalaranra, Lordaeron fővárosára tekintett le. A Kirin Tor varázstudói, a mágia elsődleges hordozói által uralt város a Szövetség harcának elsődleges frontja volt a Lángoló Légió elleni küzdelem során, és ezért a démonok egyik legfőbb célpontjává vált.

Dalaran fele romokban hevert, a valaha büszke tornyok maradványai megtörten meredeztek, a nagy könyvtárak leégtek. Számptalan nemzedék tudása veszett oda, és ezzel együtt számptalan élet. Még a tanács is jelentősen megszenvedte a háborút. Krasus barátai és tiszteletre méltónak tartott társai közül is sokan elestek, a vezetőség szétszóródott. A sárkánymágus tudta, hogy ő segítő kezét nyújthatna, de kötötte a sárkányok hagyománya, miszerint a lehető legkevésbé avatkozhatott bele a halandó fajok dolgaiba. Mindenesetre Dalarannak határozottan kellett megszólalnia, ha azt akarta, hogy a szétforgácsolódott Szövetség, újfent megerősödjön.

A zűrzavar és a még előttük álló megpróbáltatások ellenére Krasus reménykedett. A világ problémái megoldhatóknak tőntek. Nem kellett már félni az orkoktól, nem kellett már félni a démonoktól. Azeroth újjáépül, és ő hitte, hogy a Szövetség végül túléli a bajokat, talán meg is növekszik.

Magára hagyta a smaragdkristályt és felállt, mert szeretett Alexstraszája várta. A Sárkánykirálynő már tudta, Krasus vissza kíván térni a halandók közé, hogy újra segítségükre legyen, és minden sárkány közül leginkább ő, az Élet Királynője értette ezt meg. A mágusnak vissza kellett változnia igaz önma-

gává, egy időre el kellett köszönnie szerelmétől, és távoznia kellett, mielőtt megbánja döntését, és sohasem indul útnak.

A barlangrendszer nem csupán elszigeteltsége miatt választotta új szentélyének, hanem szilárdsága okán is. A kisebb benső helyiségből Krasus töredezett csarnokba lépett ki, mely magasabb volt Dalaran, mostanra elveszett tornyai-nál. Egy egész sereg is letáborozhatna ott, és nem töltötte volna meg. Egy sárkány számára ez épp megfelelő méreteket jelentett.

Krasus kinyújtotta a kezét kétoldalt, ameddig a karja hossza engedte, és még tovább, ahogy karcsú ujjai egyre jobban megnyúltak, karmokat növesztettek, tagjai egyre növekedtek, formájuk megváltozott. Háta ívbe görbült és válla alatt két egyforma dudor jelent meg, majd alig néhány pillanat alatt bőrhártya-szerű szárnyakká növekedett. Hosszúkás arca még jobban megnyúlt, vonásai hullószerűvé váltak, hamarosan újra sárkányként állt ott.

Az emberekhez vagy elfekhez való minden hasonlatossága gyorsan semmivé foszlott, feje szédítő magasságba emelkedett, s még magasabbra nyújtotta; igazi önmagába való visszatérése felett érzett örömeben szinte felrikoltott. Krasus átváltozott azzá a sárkánnyá, akit Korialstrasz néven ismertek, és ezt az alakot felöltve, belül is átalakult. Bár halandó testben is többet érzékelt, mint bármely hasonló teremtmény, sárkányként elméje még inkább kinyílt a világra – saját fajtájának falkavezérei, a nagy Megtestesülések által fenntartott világra. Elméjét hirtelen egy kétségbeesett, mégis hatalommal telt hang töltötte meg.

Korial... strasz...!

Tétovázott. Ismerte a hangot, és a benne rejlő szenvedés nagyobb meglepetést okozott, mintha a hang gazdája szemé-

lyesen látogatta volna meg. A vörös sárkány pislogott egyet, körbenézett a hatalmas teremben, mintha ott keresné a kiáltás forrását.

Csend. Várt egy darabig, és még tovább várakozott, de a szólítás nem ismétlődött meg. Zavaros gondolatokkal eltelve indult a kijárat felé.

A kétségbeesett hang újra felkiáltott: *Korialstrasz...!* Ezúttal talán erőteljesebb volt valamivel, de felismerve, ki hívja őt, a hangsúly még mindig rémisztő volt a sárkány számára. Azonnal válaszolt: *Itt vagyok! Mi történt, Nozdormu?*

Válasz nem érkezett, de Korialstrasz érezte a másik jelenlétét, ahogyan a jelenlétben rejlő bizonytalanságot is, amely egyenesen létbizonytalanságnak tűnt számára. Összpontosított, megpróbált kinyúlni az akaratával, és megszilárdítani a tudati kapcsolatot. Soha, még a Légió előrenyomulása során sem érezte ennyire elveszettnek magát – elméletileg csupán a világ legszigorúbb értelemben vett pusztulása lehetett talán olyan dolog, ami ilyen érzelmeket kelthetett benne.

Érzem, hogy még velem vagy, szólította meg társát újra a sárkánymágus. *Legalább valamiképpen utalj rá, hogy mi a baj!*

Válaszképpen a jelenlét megerősödött valamelyest, de csak egy pillanatra, azután ismét eltávolodott, s csupán ott *rejtett* valahol az elméjében. Krasus összeszedte minden akaraterejét, és megerősítette a két elme között feszülő, elhalványodott tudatfonalat. Remélte, hogy...

Az ő hatalmát ezerszeresen felülmúló jelenlét olyan hirtelen erősödött meg újra, hogy Korialstrasz megtántorodott. Az idővel azonos módon létező Nozdormuval felvett kapcsolat megjelenítette a másik felfoghatatlan hatalmát és bölcsességét, ahogyan megsokszorozva közvetítette az általa érzett

kétségbeesést is. Korialstrasz egyszerre élte meg önmaga eltörpülését, és a másik nagyságát.

Korok Sárkánya, Idő Fejedelme, Nozdormu szólította.

Összeszedte magát, s egy pillanatra eltűnődött a szólítás lehetséges okain. Önkéntelenül megérintette a pofáján húzódó hármass sebhelyet. Talán Halálszárny tért vissza, hogy tovább gyötörje a világot? Talán emiatt tűnik a hatalmas Nozdormu olyannyira csüggedtnek?

Hallgatlak! Krasus gondolatban válaszolt. *Hallgatlak! Csak nem... újfent a Pusztító jelent meg?* kérdezte, s ugyanúgy tartott a választól, mint a hallgatástól.

De az Idő Fejedelme nem hanggal válaszolt, inkább képek mindent elborító áradatát küldte. Beleégették magukat Korialstrasz elméjébe, hogy soha ne felejthesse el őket.

A sárkánymágus lehetett bármennyire alkalmazkodó és tehetséges, nem szállhatott szembe a nagy Megtestesülés féktelen akaratával. Csak állt dermedten, és önmagát is feledve tűrte, tűrte, hogy elméjén ilyen módon tegyenek erőszakot.

Sokáig eltartott, mire újra összeszedte magát, de még ezután is szédült. Idegen, szétforgácsolódott gondolathullámok támadtak rá. Egy ideig minden akaraterejét arra kellett fordítania, hogy ne veszítse el az eszméletét.

A dolgok lassan letisztultak, és eléggé megállapodtak a fejében ahhoz, hogy felismerje a történeteket és azok jelentőségét. Nozdormu, az Idő Fejedelme kétségbeesetten kiáltott segítségért – az ő segítségéért. Határozottan őhózzá, a kisebb sárkányhoz fordult, nem a vele egyenrangúak egyikéhez.

Azonban mi más adhatna okot ekkora aggodalomra egy nagy Megtestesülésnek, mint valamely Azeroth egészét fenyegető, hatalmas veszély? De akkor miért választott egy

magányos vörös sárkányt, és miért nem Alexstraszát vagy Yserát szólította meg?

Csak négy főszarkány létezett, négy nagy Megtestesülés, és közöttük Alexstrasza, szeretett Sárkánykirálynője, magát az életet képviselte. Az örült Malygost a Mágia Uraként ismerték, az éteri Yserát az Álmodók Anyjaként. Ők és a folyton megrengő Nozdormu a teremtmények elsődleges erőiből születtek, a teremtményre emlékeztettek, és ők tartották egyben a világot.

Krasus elfintorodott. Valójában *öt* Megtestesülés létezett, s ezt az ötödiket valaha Neltharionnak nevezték, a Föld Örzőjének tartották. Neltharion azonban elárulta társait, ellenük fordult, s közben új, hozzá illőbb neveket kapott. Halálszárny, a Pusztító, a Fekete Végzet.

Újra megpróbálta elérni a nagy hatalmú rokant, de csak annyira futotta, hogy ismét szédülni kezdett az erőfeszítéstől. Kissé megnyugodva próbálta kitalálni, mit tegyen. Egy kép újra és újra felbukkant elméjében: szélseperte, havas hegyvidéket mutatott Kalimdoron. Bármit is akart Nozdormu, annak biztosan köze volt az elhagyatott kontinenshez, azon belül is a havas csúcsokhoz.

Úgy érezte, utána kell néznie a dolognak, és ha tud, segít. Könnyen alkalmazkodó társra, lehetőleg egy ismert bajtársra volt szüksége. Mindig is büszke volt a saját rugalmasságára – fajtája többnyire meglehetősen csökönyös és állhatatos volt –, és ezt követelménynek szabta a társaival, szolgáljaival szemben is. Olyasvalaki kellett, aki hallgat rá, s aki képes azonnal cselekedni a váratlan helyzetekben. Ismeretei szerint ilyen esetekben csak egy bizonyos fajta teremtmény állt helyt megfelelően; egy embert kellett találnia maga mellé.

Pontosabban, a Rhonin nevű embermágust, a mágust, akit valaha tanítványaként, később társaként, majd végül barátjaként tartott számon.

Kalimdor vad sztyeppéin a megőszült, agg ork, közelebb hajolt a lángokhoz. Olyan szavakat mormolt maga elé, amelyek egy másik, rég elfeledett világról eredtek, s néhány levelet dobott a tűzre, amivel tovább növelte az amúgy is vaskos füstöt. A fojtogató füst teljesen betöltötte szerény, fából és sárból készült kunyhóját.

A kopaszodó, idős alak fáradt, barna szemét vörösre festették az erek, s bőre lötyögött testén. Fogai elsárgultak, az egyik évekkal korábban letörhetett. Segítség nélkül már fel sem tudott állni rendesen, és görnyedten, lassan járt. A tűz fölé hajolt, és beleszipantott a füstbe.

Még a legbátrabb harcos is tisztelte és félté, mint sámánt.

Valamennyi csontpor, csipetnyi cserbogyó – mind egy kipróbált és igaz hagyomány részei, amelyet az ork sámánok a kezdetek óta őriztek, és átadtak egymásnak. Kaltharnak az apja tanította – még a Horda sötét esztendőit éltek akkoriban –, s apjának a nagyapja tanította a szertartásokat. Ám akkor először esett meg, hogy a megfáradt sámán bizalma megingott az ősi tudásban, s csak remélte, hogy a megfelelő tanításban részesült.

Hangok mormoltak fejében, az új otthonnak nevezett világ szellemei szóltak hozzá. Többnyire kisebb dolgokról suttogtak, az élet dolgairól, de akkor és ott nyugtalanul, figyelmeztetően morogtak, zúgtak.

Mire figyelmeztetnek? Többet kellett tudnia!

Kalthar benyúlt az övére akasztott erszények egyikébe, és kivett három száraz levelet. Alig maradt több abból a növényből, amelyet apái az orkok ősi földjéről hoztak magukkal, és

amelyet ritkasága miatt csak igazán nagy szükség esetén használtak. Apja és nagyapja sohasem fordult ehhez a szerhez. Kalthar bedobta a leveleket a tűzbe.

A sűrű füstbe, örvénylő kék keveredett. Az ork összehúzta szemöldökét a színváltozás láttán, azután újra előrehajolt és belélegzett annyit, amennyit csak bírt.

A világ átalakult, és vele együtt a sámán is. Madárrá vált, a levegő teremtményévé, s ott szárnyalt fenn, a magasban. Hegyek felett repült át óvatosan, lent meglátta a legkisebb állatokat és a legkeskenyebb patakokat is. Fiatalkora óta nem érzett öröm járta át szívét, szinte elborította és magával ragadta, de Kalthar nem engedett a varázsnak. Elveszíthette volna énjét, elveszíthette volna önmagát, s akkor végleg madárrá változva mindörökre feledte volna, ki vagy mi volt egykoron.

Amint leküzdötte a mámoros érzést, azonnal észrevette, hogy valami nincs rendben a világ természetével. Talán ez lehetett a hangok nyugtalanságának oka. Volt ott valami, aminek nem kellett volna ott lennie. A helyesnek érzett irányba fordult, és ahogy egyre közelebb ért a zavar forrásához, úgy vált egyre nyugtalanabbá maga is. Azután a hegyvonulat legmélyén felfedezte a zavar okát.

Elegendő gyakorlattal rendelkezett ahhoz, hogy felismerje és megkülönböztesse a látomást a valóságtól. Lent örvénylő vizet pillantott meg egy hegyszorosban. Az örvény azonban különösmód nem csupán beszippantotta a dolgokat, de vissza is öklendezte. Mélységeiben a nappalok és éjszakák süllyedtek el, a hónapok és az évek, majd kiemelkedtek, valamiképpen egyszerre változatlanul és megváltozva. A tölcsér magát az időt nyelte el, s utána újra kiköpte azt.

A látomás annyira megrázta Kalthart, hogy majdnem későn fedezte fel: a tölcsér őt is megpróbálja magába rántani. Azon-

nal megfordult és próbált eltávolodni a jelenéstől, küzdött, hogy legyőzze a vonzást. Rémülten csapkodott szárnyaival, izmai begörcsöltek az erőfeszítéstől. Akaratával kinyúlt saját fizikai lényé felé, próbált belekapaszkodni a test és a lélek között feszülő, a képzeletében pókselyemként megjelenő életfonálba, próbálta megtörni a révületet.

A tölcsér csak húzta és húzta. Kétségbeesésében Kalthar a szellemek segítségét kérte, erőért imádkozott hozzájuk. Jöttek is, mert egyezés kötötte őket, hogy a sámán segítségére siessenek, ám mintha képtelenek lettek volna elég gyorsan cselekedni. A tölcsér már betöltötte az ork látóterét, szinte átölelte, szinte magába nyelte, mire a szellemek odaértek, és kirántották a madártestből.

Hirtelen forogni kezdett körülötte a világ. A tölcsér, a hegyek... minden csak forgott és forgott. Kalthar levegő után kapkodva tért magához. A szellemek megmentették, bár épp csak időben.

Az erőfeszítés olyannyira megviselte, hogy majdnem összeesett és arccal a tűzbe zuhant. A fejében mormoló hangok elhallgattak, és ő leült kunyhója döngölt padlójára. Próbálta félretenni a rémületét, megtisztította elméjét a felesleges gondolatoktól, s lehunyta szemhéja mögött újra meg újra végignézte a látomás emlékét. Nem értette meg teljesen a képeket és történeteket, de a lehető legnagyobb bizonyossággal tudta, az orkok új otthona veszélyben forog.

– El kell mondanom Thrallnak – mormolta maga elé, és mozgásra ösztökélte fáradt, öreg testét. – Most rögtön el kell mondanom!

MÁSODIK FEJEZET

*B*aljós előjel, minősítette végül Rhonin a látottakat. Élénkzöld szemével a jövődölés eredményeit vizsgálgatta. *Bármely mágus annak tartaná.*

– Kész vagy? – kiáltott át Vereesa a másik szobából. – Találtál valamit?

A vörös hajú mágus bólintott, azután grimaszolt egyet, amikor rájött, hogy az elf nem láthatja őt. Szemtől-szemben kell elmondania neki. Ennyit megérdemelt tőle.

Sötétkék nadrágjában és kabátjában – mindkettőt arannyal díszítették – Rhonin inkább nézett ki politikusnak, mintsem mágusnak, bár az utóbbi esztendőik legalább annyi szónoki képességet is követeltek tőle, mint mágikus tehetséget. A diplomáciával mindig nehezen boldogult, inkább szeretett ajtóstól rontani a házba és megtenni, amit kellett. Sűrű, sörényszerű haja és rövid szakálla miatt megjelenése kissé olyan volt, mint egy oroszláné. Ez illett vérmérsékletéhez, s nyomatékot adott szavainak, amikor elkényeztetett és döllyfös követekkel kellett vitáznia. Orra, amely még jóval régebben tört el, és – saját döntése miatt – sohasem lett rendesen helyrerakva, még vadabb külsőt kölcsönzött neki.

– Rhonin! Van valami baj talán?

Nem hagyhatta, hogy a nő tovább várakozzon. Tudnia kellett az igazságot, legyen az bármily szörnyűséges: – Mindjárt jövök!

Rhonin félretette a jövődőléshez használt eszközöket, és mély lélegzetet véve elindult az elfhez. A két helyiség közötti ajtónyílásban megtorpant; a nő szépsége mindig lenyűgözte. Csak az arcát látta, a szépséges, tökéletes oválist, a csábos, mandulavágású, égszínkék szemeket, a hegyes kis orrocskát és a vonzó ajkakát, melyek mintha mindig mosolyra görbülnének. Az arcot sűrű, ezüstfehér haj keretezte, amely hátul egészen a csípőjéig omlott alá. Akár ember is lehetett volna, ha nincsenek azok a hosszú, keskeny és hegyes fülei, amelyek hajszálai közül előtörve adtak bizonytságot elf mivoltáról.

– Nos? – kérdezte Vereesa türelmesen.

– Úgy tűnik... ikrek lesznek.

A nő arca felragyogott, és ha ez lehetséges egyáltalán, szépsége még tökéletesebbé vált: – Ikrek?! Micsoda meglepetés! Milyen csodálatos hír! Annyira éreztem!

Kicsit fészkelődött a fakeretes ágyon. A karcsú, emberi szemmel nézve is formás kósza harcosnő várandós volt. Mellvértjét és annak kemény bőr kiegészítőit már nem tudta felcsatolni, s otthon csupán egy ezüstös köntöst viselt, amely egyáltalán nem rejthette el a közelgő születés nyilvánvaló jeleit.

Ezt a hírt sejthették volna a pocak növekedésének gyorsaságából, de Rhonin nem szívesen gondolt erre a lehetőségre. Alig néhány hónapja házasodtak össze, amikor Vereesa felfedezte áldott állapotát. Mindketten nyugtalanok voltak a jövő miatt, mert házasságuk nem csupán a történelmi ritkaságok közé tartozott, de ráadásul senki sem jegyezte még fel